

stillede; thi, naar man netop opstiller det som et Princip, at der skal gives en rigeligere Erstatning for Indquarteringen in natura, saa følger deraf, at de bequarterede Kjøbstæder maae have Mere og Statskassen maa overhovedet give Mere dertil, og de ubequarterede Kjøbstæder maae, som en Deel af Landet, i Almindelighed bidrage Mere dertil, end de hidtil have bidraget. Jeg troer imidlertid ikke, at den Forøgelse, som saaledes fremtræder i de ubequarterede Kjøbstæders Udgifter, er saa betydlig, at den kan afgive nogen særdeles betydlig Tvivl for en ny Ordning af Forholdet, som fra alle Sider erkjendes for hensigtsmæssig, og ialtsald for hensigtsmæssigere end den hidtilværende Ordning. Jeg skal paa ingen Maade paastaae, at den Ordning, som man nu foreløbig maatte kunne komme til, skulde blive noget absolut Staaende, som der er blevet spurgt om. Det vil vist neppe være gjorligt, at levere Noget, der er saa fuldkomment, at man kunde have den Tillid til det, at det kan karakteriseres paa denne Maade; men imidlertid vil det vel kunne afhjælpe den nærmeste Trang og indtil videre holde sig. Forvrigt troer jeg, at det er ikke ganske uheldigt, at man paa Sagens nærværende Standpunkt aldeles ikke kan sige, hvilke Kjøbstæder der er bequarterede og hvilke der er ubequarterede, det vil sige: man kan ikke sige, hvilke der ville blive det for Fremtiden; det kan først fremtræde, naar Armeearbejdets foreligger. Og jeg troer, at det er ganske uheldigt, at der overhovedet, saaledes som Sagen nu staaer, meget vanskeligt kan være Spørgsmaal om den enkelt Kjøbstads Interesse imod andre Kjøbstæders Interesse; thi der er Ingen, der veed, hvilke Kjøbstæder der komme til at høre til de bequarterede, og hvilke der komme til at høre til de ubequarterede, saaledes at jeg troer, at man ganske roligt kan holde sig blot de almindelige Principer for Die, og da Lovudkastet dog nærmest kommer til mere at fyldestgjøre de Principer, som her i Thinget selv have fundet Anklang, haaber jeg, at det skal gaae igjennem. Det knytter sig jo med en vis Nødvendighed til Loven om Hartkornets Egallisering, og Sagen er derfor, som det

fra alle Sider er blevet anerkjendt her i Thinget, af megen Bigtighed.

D. Nielsen: Jeg vil blot erklære, at den Frygt, som den ærede 2den Landstingsmand for 5te Kredts (Sidenius) har næret, idet han antager, at Valgene fra Bondestanden ere saaledes favoriserede, at de skulde ville fortrænge Kjøbstæderne, at denne Frygt synes mig er ubegrundet. Jeg er traadt herind i denne Sal, og jeg vil haabe, at mine Venner af Bondestanden ligeledes ere indtraadte her i Salen med den Overbeviisning, ikke at ville fortrænge nogen som helst Ret. Jeg agter derfor, naar denne Sag bliver fremlagt her i en anden Skikkelse, at stemme for den.

Wesfely: Jeg skulde blot tillade mig i Anledning af, at den høitærede Minister har yttret, at, naar den tidligere Regjering, hver Gang der var Brug for en Udgift, har søgt at faae en ny Indtægt, og i Reglen gjort dette ved at paalægge en ny Slags Skat, dette da var grundet paa den høie Grad af Retfærdighed, hvoraf den hidtilværende Regjering var gjennemtrængt, og den faste Anskuelse af, at enhver Prægravation maatte undgaaes; — dertil at bemærke, at jeg har Tvivl, om det virkelig var den egentlige Grund. Jeg har nemlig antaget, at det laae simpeltthen deri, at Regjeringen altid søgte at faae en ny Indtægt, saasnart den fik den mindste nye Udgift, og at den troede det hensigtsmæssigere eller at det vilde komme mindre under Omtale, naar man saaledes sagde: „det er kun den specielle Udgift, vi her søge dækket, det er altsaa nødvendigt, at vi maae have en speciel Indtægt“; men jeg tvivler paa, at det var den høie Grad af Retfærdighed, som egentlig derfor skulde ligge til Grund. Jeg skal i denne Henseende tillade mig at minde om, at, da den forrige Regjering ansaae det for nødvendigt at forhøje Amtmændenes Gage, da fandt den intet andet Middel dertil, end at paalægge Amtsrepartitionssfondet et særdeles Bidrag til denne Forhøielse af Amtmændenes Gager, og jeg skulde dog meget betvivle, om ikke deraf fremgaaer den Anskuelse, som ligger til Grund, at, naar man havde en ny Udgift, saa vilde man strax skaffe sig en ny Indtægt. Naar den høitærede Minister har yttret, at de Klager, som